

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.47/2017/18. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2017. évi december hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság a kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és 4 társa** ellen indított büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 3.B.243/2016/82/II. számú ítéletét a következők szerint változtatja meg:

III.rendű vádlottat a kábítószer-kereskedelem büntette (Btk.176.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés) miatt emelt vád alól felmenti.

I.rendű, II.rendű és IV.rendű vádlottak által elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette helyesen a Btk.176.§ (1) bekezdés IV. fordulata és (3) bekezdése szerint minősül.

I.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét 8 (nyolc) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 8 (nyolc) évre, II.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét 7 (hét) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 7 (hét) évre, IV.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 6 (hat) évre, V.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

Az összesített bűnjeljegyzék 37. sorszáma alatt P-14/2016. pénzületi számla alatt bevételezett, P. K. E. É.-től lefoglalt és az ORFK letéti számlájára befizetett készpénzből 450.000 (négy százötvenezer) forint erejéig vagyonekobjást rendel el, míg a fennmaradó 450.000 (négy százötvenezer) forint lefoglalását megszünteti és azt P. K.E. É. (.....,utca ...) részére kiadni rendeli.

A Kaposvári Törvényszéken Bj.I.213/2016. számon nyilvántartott mobiltelefonok, SIM- kártyák és memóriakártyák elkobjását mellőzi, lefoglalásukat megszünteti és

- az 1. sorszám alatti Samsung típusú mobiltelefont a benne lévő 8 GB-os memóriakártyával, valamint a 2. sorszám alatti ACER mobiltelefont SIM-kártyával V.rendű vádlottnak,
- a 3. sorszám alatti Nokia típusú mobiltelefont IV.rendű vádlottnak,
- az 5. sorszám alatti iPhone mobiltelefont SIM-kártyával és akkumulátorral, valamint Nokia mobiltelefont, illetve a 6. sorszám alatti Nokia mobiltelefont SIM-kártyával, akkumulátorral és SIM-kártya kerettel II.rendű vádlottnak,
- a 8. sorszám alatti Vodafone SIM-kártya keretet T-Mobile SIM-kártyával, a 9-10. sorszám alatti Lebara SIM-kártyákat, a 11. sorszám alatti Vodafone SIM-kártyát, a 12. sorszám alatti T-Mobile SIM-kártyát, valamint a 16. sorszám alatti iPhone mobiltelefont I.rendű vádlottnak, míg
- a 17. sorszám alatti Sony mobiltelefont, a 18. sorszám alatti Telenor micro SIM-kártyát, a 19. sorszám alatti 2 GB-os memóriakártyát, a 20. sorszám alatti iPhone 4 típusú mobiltelefont és a 21. sorszám alatti Vodafone SIM-kártyát III.rendű vádlottnak kiadni rendeli.

Mellőzi a bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére kötelezettek közül III.rendű vádlottat.

Az államot terhelő bűnügyi költség összege helyesen 228.121 (kettőszázhuszonnyolcezer-egyszázhuszonegy) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe I.rendű, II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak vonatkozásában a 2017. évi június hó 19. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban eltöltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi V.rendű vádlottat 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság fenti ítéletével I.rendű, II.rendű, III.rendű és IV.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 176.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdése szerint

minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében állapította meg. Ezért I.rendű vádlottat 9 év szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra, II.rendű és IV.rendű vádlottakat személyenként 8 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra, míg III.rendű vádlottat 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát valamennyi vádlott esetében fegyházban, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Valamennyi vádlott esetében beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt, ezen túl II.rendű és III.rendű vádlottakkal szemben vádlottanként 480.000 forint vagyonek kobzást rendelt el.

A törvényszék V.rendű vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk.178.§ (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószer-birtoklása büntetében állapította meg. Ezért az V. r. vádlottat 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelte végrehajtani azzal, hogy az V. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyben beszámítani rendelte V.rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá az ügyben felmerült bűnügyi költségről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott vonatkozásában hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása, továbbá I.rendű vádlottal szemben 900.000 forint vagyonek kobzás alkalmazása érdekében fellebbezett.

I.rendű vádlott és védője, II.rendű vádlott és védője, valamint IV.rendű vádlott az ítélet enyhítése végett jelentett be jogorvoslatot.

IV.rendű vádlott védője eltérő tényállás megállapítása, a IV. r. vádlott cselekményének eltérő minősítése és ezzel összefüggésben a büntetés enyhítése végett élt jogorvoslattal.

III.rendű vádlott és védője felmentésért, míg V.rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés végett fellebbezett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség - a tényállás helyesbítése mellett - valamennyi vádlott büntetésének súlyosítására, valamint I.rendű vádlottal szemben 900.000 forint, míg IV.rendű vádlottal szemben 960.000 forint erejéig vagyonek kobzás elrendelésére tett indítványt.

A nyilvános ülésen I.rendű vádlott és védője, II.rendű vádlott és védője, valamint IV.rendű vádlott és védője a jogorvoslati kérelmükkel egyező tartalommal szólaltak fel.

III.rendű vádlott védője - a fellebbezése irányát részben módosítva - a nyilvános ülésen mindenekelőtt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodsorban eltérő tényállás alapján a bűncselekmény eltérő minősítését, harmadsorban pedig a büntetés enyhítését indítványozta.

V.rendű vádlott védője elsődlegesen az V. r. vádlott felmentését kérte, másodlagos indítványában az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, harmadsorban a büntetés enyhítésére, míg ezt követően az ügyészi fellebbezés elutasítására, és az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a kölcsönös fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A Be.75.§ (1) bekezdésében megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének túlnyomórészt eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítás során az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékokat beszerezte.

Ennek ellenére a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.351.§ (2) bekezdésének c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlannak találta, így azt az iratok tartalma és ténybeli következtetés útján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének b) pontjára is - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- az elsőfokú ítélet 7. oldalának 2. bekezdésében V.rendű vádlott vonatkozásában a Kaposvári Városi Bíróság 5.B.133/2002/75. számú, illetőleg a Somogy Megyei Bíróság 2.Bf.88/2003/11. számú ítéleteivel elbírált lopás büntette és más bűncselekmények elkövetési ideje helyesen 2001 januárja;
- az ítélet 7. oldalának utolsó bekezdéséből, a 8. oldalának 2. és 5. bekezdéseiből mellőzi a III.rendű vádlottra történő utalást;
- az ítélet 8. oldalának 4. bekezdéséből mellőzi a 4723 darab narancssárga színű, dominó alakú tabletta rögzítését és ehelyett megállapítja, hogy a I.rendű vádlott által II.rendű vádlottnak eljuttatott csomagban 4000 darab narancssárga színű, dominó alakú tabletta (MDMA) volt; egyben kiegészíti azzal, hogy II.rendű

vádolt ezen felül ismeretlen forrásból rendelkezett további 723 darab narancssárga színű, dominó alakú, MDMA-tartalmú tablettával;

- mellőzi az ítélet 8. oldalának 6., 7. és 8. bekezdéseit. Ehelyett megállapítja, hogy II.rendű vádlott 2014 decemberében - közelebbről meg nem határozható időpontban - megállapodott IV.rendű vádlottal, hogy 600 forint/darab áron értékesít részére 800 darab MDMA-t tartalmazó extasy tablettát. Ezt követően - szintén 2014 decemberében, ám meg nem állapítható időpontban - II.rendű vádlott 786 darab dominó formájú, MDMA-t tartalmazó tablettát adott át IV.rendű vádlottnak. IV.rendű vádlott a kábítószer ellenértékét, 480.000 forint összeget készpénzben átadott a vásárlás napján a II. r. vádlottnak. A 786 darab extasy tablettá tiszta hatóanyag-tartalma legalább 31,44 gramm MDMA-bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát 1,572-szeresen meghaladja, annak 157,2%-a;

- mellőzi az ítélet 9. oldalának 2. bekezdését. Ehelyett megállapítja, hogy miután a IV. r. vádlott jelezte a II. r. vádlottnak, hogy a részére átadott kábítószer mennyisége kevesebb volt a megbeszélrt 800 darabnál, a II. r. vádlott 2014. évi december hó 30. napján előzetes egyeztetés után átadott IV.rendű vádlott részére további 14 darab extasy tablettát. Ennek tiszta hatóanyag-tartalma legalább 0,56 gramm MDMA volt, amely nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak mindössze 2,8%-a;

- az ítélet 9. oldalának utolsó bekezdésében, illetve a 10. oldal első bekezdésében a II.rendű vádlott lakóhelyén 2015. évi április hó 11. napján lefoglalt kábítószerek tiszta hatóanyag-tartalmát az alábbiak szerint pontosítja:

- a 97,68 gramm légszáraz tömegű, fehér színű, nedves állagú anyag legalább 61,8 gramm amfetamin-bázist tartalmazott, ami a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 618%-a;

- az 1216,61 gramm nettó össztömegű, 3081 darab dominó alakú, narancssárga színű tablettá összesen legalább 387 gramm MDMA-bázist tartalmazott, mely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 1935%-a;

- a 953,88 gramm nettó tömegű, szürkés színű, kristályos, tömbös anyag legalább 678 gramm MDMA-bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 3390%-a;

- a 61,84 gramm nettó tömegű por legalább 6,78 gramm kokainbázist tartalmazott, mely a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el, annak mintegy 16,95%-a;

- a 16,46 gramm nettó tömegű, 42 darab dominó alakú, narancssárga tabletta összesen legalább 4,18 gramm MDMA-bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el, annak mintegy 20,9%-a;
- az ítélet 10. oldalának 2. bekezdésében rögzített, az elfogásakor IV.rendű vádlottól lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalmát az alábbiak szerint pontosítja:
 - 322,2 gramm nettó össztömegű, 817 darab egész és 4 darab törött, dominó alakú, narancssárga színű tabletta összesen legalább 90 gramm MDMA-bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 450%-a;
 - az-.... rendszámú személygépkocsi kesztyűtartójából lefoglalt 4,27 gramm össztömegű, 11 darab narancssárga színű, dominó alakú tabletta összesen legalább 1,042 gramm MDMA-bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el, annak mintegy 5,21%-a;
 - a fenti személygépkocsi hamutartójából lefoglalt, 0,48 gramm nettó tömegű fehér por legalább 0,02 gramm kokain-bázist tartalmazott, amely nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy 0,05%-a, míg a csekély mennyiség felső határának 1%-a;
- az ítélet 12. oldalának 4. bekezdésében a V.rendű vádlottól lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalmát az alábbiak szerint pontosítja:
 - 163,65 gramm nettó össztömegű, 563 darab kézigránát alakú, kékeszöld színű tabletta összesen legalább 59,4 gramm MDMA-bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 297%-a;
 - 110,11 gramm nettó össztömegű, 824 darab, kör alakú, fehér-rózsaszín foltos, szív lenyomatú tabletta összesen legalább 8,2 gramm 2C-B-bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladja, annak 275,21%-a;
- mellőzi az ítélet tényállásából a 11. oldalának 4., 5. és 9. bekezdéseiben, valamint a 12. oldalának 7. bekezdésében tett megállapításokat és azokat a jogi indokolás részének tekinti;
- egyben kiegészíti a tényállást azzal, hogy a cselekményt

- I.rendű vádlott a kábítószer jelentős mennyisége alsó határának 7163,06%-ára;
- II.rendű vádlott a kábítószer jelentős mennyisége alsó határának 6590,85%-ára;
- IV.rendű vádlott a kábítószer jelentős mennyisége alsó határának 615,26%-ára, és
- V.rendű vádlott a kábítószer jelentős mennyisége alsó határának 572,21%-ára valósította meg.

A fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az - III.rendű vádlottat érintő tényállás kivételével - a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

A tényállás személyi részével kapcsolatban észlelte a másodfokú bíróság, hogy V.rendű vádlott előéletével kapcsolatban elírás folytán téves adat került rögzítésre. A Kaposvári Városi Bíróság 5.B.133/2002/75. számú és a Somogy Megyei Bíróság 2.Bf.88/2003/11. számú ítéletével elbírált bűncselekmények elkövetési idejét a másodfokú bíróság helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyesbítését, illetőleg kiegészítését a lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalmának megállapítása körében az indokolta, hogy bár a törvényszék a tényállás megállapításánál elfogadta az aggálytalan vegyészszakértői véleményeket, azoknak az ügy szempontjából releváns megállapításait a tényállás nem pontosan tartalmazza.

A lefoglalással a nyomozó hatóság birtokába kerülő kábító, illetve pszichotróp készítmények összetételének meghatározása a Be.99.§ (1) bekezdése alapján igazságügyi vegyészszakértő igénybevételével, kémiai vizsgálati módszerek alapján történik. A műszaki berendezések általánosan elfogadott mérési pontatlanságaira visszavezethetően a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalmának megállapítására ún. keretszámok megadásával kerül sor olyképpen, hogy a szakértő a még elfogadható és lehetséges szélső értékeket adja meg. A vizsgálat eredménye tehát némi bizonytalanságot eredményez, amit az is tükröz, hogy a szakértői véleményben a tiszta hatóanyag-tartalom vonatkozásában egy lehetséges alsó és felső értéket ad meg a szakértő.

Az így megadott határok között a bírói gyakorlat szerint mindig a legalacsonyabb értéket indokolt figyelembe venni, tekintettel a Be.4.§ (2) bekezdésére, melynek értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem lehet a terhelt terhére értékelni.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a tényállás I. és II. pontjában II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottaktól lefoglalt kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalmát a

vegyésszakértői szakvélemények alapján pontosította. A kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalmának ekként történő módosítása a cselekmények jogi minősítését egyébként nem érinti.

Kiegészítette a másodfokú bíróság a tényállást az egyes kábítószer-mennyiségek tiszta hatóanyag-tartalmának vádlottankénti összegzésével is, figyelemmel az 1/2007. Büntető jogegységi határozat I. pontjában rögzítettekre, amelynek egyrészt a bűncselekmény minősítésénél, másrészt a büntetés kiszabásánál van jelentősége.

Mellőzte ugyanakkor a tényállásból a kábítószer meghatározásával kapcsolatos jogszabályi hivatkozásokat, mert ezek a jogi indokolás körébe tartoznak.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége nem mindenben felel meg a logika szabályainak, nem észlelte ugyanis az elsőfokú bíróság, hogy egyes vádlottak vallomásai önellentmondásosak, illetve vádlott-társaik vallomásával és más bizonyítékokkal ellentétesek. Ebből adódóan nem volt abban a helyzetben, hogy az ellentmondásokat feloldja, illetve indokát sem adta annak, hogy az egymásnak ellentmondó vallomások mely részei fogadhatók el valóban, és szolgálhatnak alapul a tényállás megállapításánál.

A másodfokú bíróság ebben a vonatkozásban az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását alapvetően II. rendű vádlott beismerő - saját magát és vádlott-társait is terhelő - vallomására alapította, mert álláspontja szerint a vádlott vallomását az egyéb bizonyítékok is mindenben alátámasztják. A vádlotti vallomás elfogadásakor nem vette azonban figyelembe, hogy a II. r. vádlott az eljárás során lényeges kérdésekben eltérő vallomásokat tett, és azt sem észlelte, hogy beismerő vallomása lényeges kérdésekben ellentétes az ugyancsak beismerésben lévő IV. r. vádlott vallomásával.

A nyomozati iratok 2718. oldalának tanúsága szerint a II. r. vádlott a nyomozás során fogatosított első kihallgatásán részletes, pontos és adatokkal alátámasztott nyilatkozatot tett a I. rendű vádlottól csomagban kapott kábítószeresek mennyiségével, és azok árával kapcsolatban. Különösen igaz ez az extasy tabletták mennyiségére. A II. r. vádlott határozottan állította, hogy mindösszesen *4000 darab* MDMA-tartalmú, dominó alakú tableta volt a csomagban, amelynek darabonkénti árát az I. r. vádlott 1 euró 40 centben (az elkövetéskori árfolyamon számítva 420 forintban), összességében e kábítószer értékét pedig 1.680.000 forintban határozta meg. A II. r. vádlott vallomásában megjelölt 4000 darab extasy tableta eladási ára 420 forintos darabárral számolva összesen éppen 1.680.000 forintot tesz ki. Nyilván a II. r. vádlott

megszámolta a csomagban lévő tablettákat - miután ez a továbbértékesítés okán elemi érdeke volt - és ezért tudott pontos adatokkal szolgálni.

II.rendű vádlott csak akkor változtatta meg az extasy tabletták mennyiségére tett határozott vallomását, amikor szembesült azzal az általa sem tagadott ténnyel, hogy a tőle és a IV. r. vádlottól lefoglalt, illetve a IV. r. vádlottnak értékesített 1600 darab extasy tabletta összességében 723 darabbal meghaladja az első vallomásában állított, és számokkal alátámasztott mennyiséget.

Ezt követően a II. r. vádlott már azt vallotta, hogy lehetséges, hogy az I. r. vádlottól kapott csomagban nem 4000 darab, hanem 4723 darab extasy tabletta volt, annak indokát azonban nem adta, hogy az első vallomásában miért mondott mást. Amennyiben ez utóbbi mennyiség az igaz, akkor az extasy tabletták vételára körében sem igaz az első vallomásában állított összeg.

A II. r. és a IV. r. vádlottak vallomása mindvégig teljesen egybehangzó volt abban a tekintetben, hogy a IV. r. vádlott 2014 decemberében és 2015. április 11. napján 800-800 darab, mindösszesen 1600 darab extasy tablettát vásárolt, amit alátámaszt az a tény, hogy II.rendű vádlottól a második értékesítés alkalmával éppen 800 darab tabletta árának megfelelő 480.000 forintot foglaltak le a tettenérésekor eljáró rendőrök. A IV. r. vádlott által korábban, illetve tettenérésekor vásárolt és tőle lefoglalt, továbbá a II. r. vádlott által értékesített, illetve lefoglalt tabletta összmennyisége tehát azt bizonyítja, hogy a II. r. vádlott ténylegesen 4723 darab extasy tablettát szerzett meg.

A II. r. vádlottnak az extasy tabletták mennyisége körében tett lényegesen eltérő vallomásai komoly kétséget ébresztenek megváltoztatott vallomásának elfogadhatósága körében, különösen annak tükrében, hogy a lakásán lefoglalt egyik eszközön (digitális mérleg) olyan kábítószerből származó nyomokat is rögzítettek - delta-9-THC -, amit a vádlottól nem foglaltak le. Ebből a bizonyítékból megalapozott következtetés vonható le arra, hogy a II. r. vádlott rendelkezett a vád tárgyát nem képező kábítószerrel is, illetve arra is, hogy a II. r. vádlott nem feltétlenül csak az I. r. vádlottól jutott kábítószerhez.

A II. r. vádlott által összességében bizonyítottan birtokolt extasy tabletták száma - 4723 darab - önmagában is kétségesse teszi a II. r. vádlott megváltoztatott vallomását, amely szerint az I. r. vádlott pontosan ilyen darabszámú tablettát juttatott el kereskedési szándékkal a II. r. vádlotthoz, és nem 4000, 4500 vagy 5000 darabot. A II. r. vádlott megváltoztatott vallomása ellentmond az elemi életszerűségnek is, és a kábítószer forgalmazásával kapcsolatos gyakorlatnak. Nem véletlenül állította tehát II.rendű vádlott első vallomásában, hogy 4000 darab tablettát vásárolt az I. r. vádlottól.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a tényállást a II. r. vádlott első vallomásának alapul vételével akként helyesbítette, hogy II.rendű vádlott 2014 decemberében I.rendű vádlottól összesen csupán 4000 darab narancssárga színű, dominó alakú MDMA-tartalmú extasy tablettát vett meg, míg az ezt meghaladó mennyiségű extasy tablettát ismeretlen forrásból szerezte be.

Ez egyben azt is jelenti, hogy - miután a II. r. vádlott nem egy forrásból szerezte be az általa értékesített kábítószer -, a 2014 decemberében a IV.rendű vádlottnak értékesített összesen 800 darab tablettá hatóanyag-tartalmára nem áll rendelkezésre szakértői vélemény, miután az nem került lefoglalásra és szakértő nem vizsgálta meg.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint az ilyen kábítószer hatóanyag-tartalmának megállapítása nem a vegyészszakértő feladata, az a bíróság kizárólagos ténymegállapítási kötelezettségének körébe tartozik (BH2005. 279.).

Ezért a IV.rendű vádlottnak 2014 decemberében értékesített 786 darab, illetve 14 darab extasy tablettá hatóanyag-tartalmát a másodfokú bíróság számítással állapította meg. Ennek során a Bűnügyi Szakértői és Kutató Intézet által közzétett, a 2014. évi vizsgálatokból nyert adatok figyelembe vételével, a Be.4.§ (2) bekezdésében rögzített in dubio pro reo elve alapján a legkisebb hatóanyag-tartalommal (40 milligramm/tabletta) számolva állapította meg a le nem foglalt, összesen 800 darab MDMA-tartalmú tablettá hatóanyag-tartalmát és ezzel helyesbítette az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást.

Az elsőfokú bíróságnak III.rendű vádlott cselekvőségével kapcsolatosan megállapított tényállás körében a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

A törvényszék III.rendű vádlott büntetőjogi felelősségét - tagadásával szemben - II.rendű vádlott terhelő vallomására alapította. A II. r. vádlott vallomásában ugyanis azt állította, hogy a III. r. vádlott tudott az I.rendű vádlottal kötendő kábítószer-üzletről, és az I.rendű vádlottól vásárolt extasy tablettából adott át értékesítésre a III. r. vádlottnak 2014 decemberében 800 darabot, akitől azt a IV. r. vádlott megvásárolta. Vallotta azt is, hogy a III. r. vádlottat annak fián, N. H.-n keresztül ismerte meg a IV. r. vádlott és így jött létre köztük a kábítószer adás-vétele.

A II. r. vádlott terhelő vallomásán kívül semmilyen egyéb bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a III. r. vádlott ténylegesen kapott a II. r. vádlottól és értékesített a IV. r. vádlottnak kábítószer.

A II. r. vádlott terhelő vallomását ugyanakkor - ahogyan az I. r. vádlottól vásárolt extasy tabletták mennyisége körében is - több, az elsőfokú bíróság által is elfogadott, de nem megfelelően értékelt bizonyíték cáfolja.

Elfogadta az elsőfokú bíróság IV.rendű vádlottnak az első gyanúsított kihallgatásán, 2015. évi április hó 11. napján tett vallomását (nyomozati iratok 2649-2651. oldal). Ennek ellenére nem értékelte a IV. r. vádlott vallomásának azon részét, mely szerint a IV. r. vádlott már az első alkalommal, 2014 decemberében is *a II. r. vádlottól vásárolt 800 darab extasy tablettát*, melyet részben tovább értékesített, részben pedig maga fogyasztott el. A IV. r. vádlott beismerő vallomásában meg sem említi a III. r. vádlottat. A III. r. vádlott csupán olyan összefüggésben merül fel vallomásában, hogy annak fián, N. H.-n keresztül ismerte meg II.rendű vádlottat. IV.rendű vádlott a későbbiekben sem említi meg III.rendű vádlottat a vallomásaiban, kizárólag a III. r. vádlott fiával, N. H.-el kapcsolatban tesz kijelentéseket.

A IV. r. vádlottnak, aki saját bűnösségére mindvégig beismerő vallomást tett, semmilyen érdeke nem fűződött ahhoz, hogy a III. r. vádlottat mentse, vagy a II. r. vádlottra valótlán vallomást tegyen. Ugyanakkor a IV. r. vádlott vallomását egyéb bizonyítékok is alátámasztják.

II.rendű vádlottnak a III.rendű vádlottat terhelő vallomásával ellentétes IV. r. vádlotti vallomást alátámasztja a vádlottak mobiltelefonjainak forgalmazásáról készített híváslisták elemzése is. Ebből az állapítható meg, hogy a vádbeli időszakban a III. r. és IV. r. vádlottak között semmilyen telefonbeszélgetés vagy más kommunikáció nem zajlott. Ez cáfolja a II. r. vádlott vallomását, mely szerint III.rendű és IV.rendű vádlottak ismerték volna egymást és köztük bármilyen kapcsolat lett volna. Mindezek alapján nem fogadható el II.rendű vádlott állítása, hogy III.rendű vádlott IV.rendű vádlottat ismerte.

Kétségtelen, hogy II.rendű és III.rendű vádlott között zajlottak telefonbeszélgetések, amelyek ugyanakkor nem köthetők minden kétséget kizáróan a kábítószer forgalmazásához, miután a II. r. és a III. r. vádlottak üzlettársak voltak a **kft1**-ben.

A fentiekből adódóan a másodfokú bíróság álláspontja szerint II.rendű vádlott szavahihetősége III.rendű vádlott cselekvőségével kapcsolatos részében megdőlt, hiszen azt más adat nem támasztja alá, ezzel szemben más bizonyítékok éppen az ellenkezőjére utalnak.

Mellőzte ezért a másodfokú bíróság a tényállás I. pontjában rögzített cselekménnyel összefüggésben a III.rendű vádlottal kapcsolatos ténymegállapításokat a Be.352.§ (1) bekezdésének b) pontjában írt lehetőséggel élve.

Ezt az ellentmondást azonban az elsőfokú bíróság nem észlelte, és a II. r. vádlott vallomását a fentiekben részletezett értékelést mellőzve elfogadta a tényállás

megállapításánál. E tekintetben tehát az ítélete megalapozatlan, amely a másodfokú eljárásban a Be.352.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján kiküszöbölhető volt.

I.rendű vádlott, valamint IV.rendű vádlott védőjének álláspontja szerint miután a II. r. vádlott szavahihetősége megkérdőjeleződött, vallomását a tényállás megállapítása során teljes egészében figyelmen kívül kell hagyni.

A másodfokú bíróság nem értett egyet ezzel a védői érveléssel. Az irányadó bírói gyakorlat értelmében a bizonyítékok bíróság által történt értékelésének megszokott módja az, hogy a bíróság a vallomás egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásának olyan részeit, melyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja (BH1998. 418.).

Erre is figyelemmel a II. r. vádlott beismerő vallomása - az I. r. vádlottól átvett kábítószer mennyisége és a III. r. vádlottal kapcsolatos rész kivételével - a tényállás megállapításának alapját képezhette. Ekként tehát nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ítéleti tényállás I. pontjában rögzített történéseket a már említett kivétellel II.rendű vádlott beismerő vallomására alapította.

A fentiekben kiegészített és helyesbített tényállás ekként a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett I.rendű, II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak bűnösségére. Erre tekintettel az V. r. vádlott felmentését célzó jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.

Ugyanakkor a törvényszék tévesen vont következtetést III.rendű vádlott büntetőjogi felelősségére. A másodfokú bíróság a már említett indokok alapján nem talált olyan bizonyítékot, amely III.rendű vádlott büntetőjogi felelősségét kétséget kizáróan alátámasztaná, ezért őt a Be.331.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be.4.§ (2) bekezdésében és a 6.§ (3) bekezdésének b) pontjában foglaltakra is, bizonyítottság hiányában - az ellene emelt vád alól felmentette.

V.rendű vádlott esetében a terhére megállapított cselekmény minősítése megfelel az anyagi jogszabályoknak.

Helyesen észlelte az elsőfokú bíróság, hogy I.rendű, II.rendű és IV.rendű vádlottak cselekményét a kábítószer-kereskedelem (Btk.176.§) körében kell minősíteni. Elmulasztotta ugyanakkor megjelölni, hogy a Btk.176.§ (1) bekezdésében

meghatározott elkövetési magatartások közül a vádlottak mely magatartással valósították meg a bűncselekményt.

A Btk.176.§ (1) bekezdése szerint aki kábítószerrel kínál, átad, forgalomba hoz vagy azzal kereskedik, büntett miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat IV. pontja elvi élel fejt ki, hogy a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások; általában adásvételek által valósulnak meg, haszonszerzésre irányulnak és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény.

Ezen irányadó jogértelmezés alapján az volt megállapítható, hogy I.rendű vádlott kereskedés céljából szerezte meg és továbbította II.rendű vádlottnak a kábítószerrel. A II. r. vádlott az így megszerzett kábítószerrel adásvétel útján IV.rendű vádlottnak értékesítette, aki pedig azt a fogyasztóknak történő továbbértékesítés céljából szerezte meg. Mindezek alapján mindhárom vádlott magatartása a kábítószerrel való kereskedés körében nyert értékelést, így e vádlottak cselekményének minősítését a másodfokú bíróság a Btk.176.§ (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott, és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettére pontosította.

A kábítószer jogi minősítésének körében az elsőfokú bíróság ugyan - helytelenül a tényállásban - utalt arra, hogy a vád tárgyát képező anyagok a Btk.459.§ (1) bekezdésének 18. pontja értelmében kábítószernek minősülnek, elmulasztotta ugyanakkor ezzel kapcsolatban megjelölni a konkrét keretjogszabályi rendelkezést. A Btk.459.§ (1) bekezdésének 18. pontja a kábítószer fogalmának meghatározása során három jogszabályt jelöl meg.

A forgalmazott kábítószerek közül az *amfetamin* és a *2C-B* a pszichotróp anyagokról szóló, Bécsben az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény kihirdetéséről szóló 1979. évi 25. törvényerejű rendelet II. Jegyzéke alapján, az *MDMA* a pszichotróp anyagokról szóló, Bécsben az 1971. évi február hó 21. napján aláírt egyezmény kihirdetéséről szóló 1979. évi 25. törvényerejű rendelet I. Jegyzéke alapján, míg a *kokain* a New Yorkban, 1961. március 30-án kelt Egységes Kábítószer Egyezmény kihirdetéséről szóló 1965. évi 4. törvényerejű rendelet I. Jegyzéke szerint minősül kábítószernek.

Ennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság e körben adott indokolását kiegészítette.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel, azonban azokat nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a 2014-2015. évben történt elkövetésekre tekintettel az idő múlása enyhítő körülményként nem vehető figyelembe.

A büntetés kiszabása során általában enyhítő körülmény, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el; minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető. Miután az elkövetéstől a bűncselekmény másodfokú elbírálásáig kevesebb, mint három év telt el, és a vádlottak cselekményeire életfogytig tartó szabadságvesztés is kiszabható, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az idő múlásának enyhítő hatása teljesen súlytalan. Ellenben nyomatékos enyhítő körülményként kellett értékelni azt, hogy a vádlottak hosszabb ideig, a teljes büntetőeljárás alatt a legsúlyosabb kényszerintézkedés, az előzetes letartóztatás hatálya alatt álltak.

Az 56/2007. Büntető Kollégiumi vélemény III/3. pontja szerint, ha a bűncselekmény minősítése a kábítószer hatóanyag-tartalmától függ, akkor annak tárgyi súlyát nagymértékben az határozza meg, hogy az adott mennyiség a minősítést meghatározó alsó vagy felső értékhatár közelében helyezkedik-e el. A másodfokú bíróság által a tényállás kiegészítése körében rögzített adatok így a jogkövetkezmény meghatározása körében jelentőséggel bírnak.

A büntetés kiszabása során ezen felül értékelni kellett azt a körülményt is, hogy V.rendű vádlott a kábítószer-kereskedelemben nem vett részt, ő csupán tartotta a kábítószer, cselekménye ezért enyhébb megítélés alá esik.

A fentiekén túlmenően IV.rendű vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként kellett figyelembe venni a tényleges megbánó magatartását; ennek súlyát az adja, hogy a legsúlyosabb kényszerintézkedés végrehajtása alatt is részt vett drogprevenciós tevékenységben; a védője által csatolt irat tanúsága szerint középiskolásoknak tartott drogprevenciós előadást. Mindez a megbánó magatartásának komolyságát nyomatékosítja.

E büntetés-kiszabási körülményekre is tekintettel a másodfokú bíróság azt a meggyőződését alakította ki, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések az ebben a körben kialakult bírói gyakorlathoz képest eltúlzottan súlyosak, ezért az enyhítő körülmények súlyára is figyelemmel a vádlottak büntetését enyhítette.

A bűncselekmény elkövetésében vezető szerepet játszó I.rendű vádlott és II.rendű vádlottak esetében a másodfokú bíróság a szabadságvesztés-büntetést és ezzel egyezően a mellékbüntetés mértékét egy-egy évvel, míg IV.rendű és V.rendű vádlottak esetében mind a szabadságvesztést, mind pedig a mellékbüntetést kettő-kettő évvel enyhítette. E büntetés szükséges és egyben elégséges is a büntetésnek a Btk.79.§-ában meghatározott céljai eléréséhez.

Mindezekre tekintettel a büntetés súlyosítása iránt bejelentett ügyészi fellebbezés nem volt megalapozott, míg a vádlottak büntetésének enyhítése végett bejelentett jogorvoslati kérelmek megalapozottak voltak.

Tévedett az elsőfokú bíróság az egyes bűnjelekről hozott rendelkezésével.

A lefoglalt mobiltelefonokat, SIM-kártyákat és memóriakártyákat az elsőfokú bíróság elkobozta. A Btk.72.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint azt a dolgot kell elkobozni, amelyet a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak vagy arra szántak. A vádlottak által használt mobiltelefonok és SIM-kártyák, valamint memóriakártyák nem a kábítószer birtoklásának, illetőleg az azzal való kereskedelemnek az eszközei voltak, így az elkobzásnak a Btk.72.§ (1) bekezdésének a) pontjában írt feltételei hiányoznak. Ezért a másodfokú bíróság ezen tárgyak elkobzását mellőzte, és a Be.155.§ (1) és (4) bekezdései alapján lefoglalásuk megszüntetése után a lefoglalást szenvedő vádlottaknak rendelte kiadni.

Eltérő álláspontra helyezkedett a másodfokú bíróság a vagyoneklobzás tekintetében is.

A Btk.74.§ (1) bekezdésének c) pontja szerint vagyoneklobzást kell elrendelni arra a vagyona, amelyet a kábítószer-kereskedelem elkövetője a bűncselekmény elkövetésének ideje alatt szerzett. E § (4) bekezdésének b) pontja alapján ellenkező bizonyításig vagyoneklobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni az (1) bekezdés c) pontja esetében a kábítószer forgalomba hozatalának, illetve az azzal való kereskedés ideje alatt szerzett valamennyi vagyont.

A törvény, valamint az 1/2008. Büntető jogegységi határozatban testet öltött vélelem szerint az elkövetőnek a kábítószer-kereskedelem alatt szerzett teljes vagyona elkobzás alá esik. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott házastársától lefoglalt 900.000 forint vonatkozásában mellőzte a vagyoneklobzás elrendelését, figyelemmel arra, hogy a vádlott a törvényi vélelemmel szemben nem bizonyította a pénz törvényes eredetét.

A I.rendű vádlott és házastársa által szerzett 900.000 forint a házastársak közös vagyonába tartozik, amelyből a vádlottat csupán a fele illeti meg. Erre figyelemmel a

másodfokú bíróság a kizárólag ezen összeg, azaz 450.000 forint erejéig rendelt el vagyonelkobzást a Btk.74.§ (1) bekezdés a) pontja alapján I.rendű vádlottal szemben.

Következésképpen az ezt célzó ügyészi fellebbezés részben megalapozott volt.

Nem volt megalapozott ugyanakkor a fellebbviteli főügyészségnek az az indítványa, amely szerint IV.rendű vádlottal szemben vagyonelkobzást kell elrendelni. Az irányadó tényállásból nem állapítható meg ugyanis, hogy IV.rendű vádlott pontosan mennyi kábítószer értékesített, és ebből mekkora bevétele származott. Ezért a vagyonelkobzás feltételei a IV. r. vádlott vonatkozásában hiányoznak, így annak alkalmazását a másodfokú bíróság mellőzte.

III.rendű vádlott felmentése okán az őt terhelő bünyügyi költséget a Be.339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli, ezért a másodfokú bíróság a bünyügyi költség államot terhelő részének mértékét is helyesbítette, míg a vádlottakat egyetemlegesen terhelő bünyügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezésből a III. r. vádlottat mellőzte.

Összességében tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

I.rendű, II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdései alapján a szabadságvesztésbe továbbmenően beszámította.

V.rendű vádlottat a Be.381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a nyilvános ülésen felmerült védői díj megfizetésére.

Pécs, 2017. december 20.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 3.B.243/2016/82/II. számú ítéletének I.rendű, II.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottakra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.I.47/2017/18. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2017. évi december hó 20.

napján, míg Novákovics József III.r. vádlottra vonatkozó része a 2018. évi március hó 1. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

tisztviselő